

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ Κ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 12 ΜΑΪΟΥ 1900

ΑΡΙΘ. 19

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

- † 'Ο Γρεβενῶν ΔΩΡΟΘΕΟΣ (πρόεδρος)
- † 'Ο Μέγας Πρωτοδύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- † 'Ο 'Αρχιεπ. τῆς 'Ι. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ (ταμίας)
- † 'Ο Μέγας 'Αρχιδιάκονος ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ
- ΧΡ. ΠΑΠΑΓΩΑΝΝΟΥ (γραμματεὺς)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 8
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ . . . 25
ἑξαμηνιαία τὰ ἡμῖς
Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά—Τὸ κανονικὸν κύρος τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν καὶ αἱ κατ' αὐτοῦ ἀντιρρήσεις τῆς Δυτικῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας—Γενεαλογικὸν ὑπόμνημα περὶ τῆς Παναγίας Θεοτόκου Μαρίας—Ἐκκλησιᾷ βυζαντιναὶ ἐξακριβούμεναι κυρίως δὲ ἡ Θεοτόκος τῶν Κύρου—Φιλόπατρις σύμπραξις ἐν τῷ ἔργῳ τῆς προόδου—Κοινοποιήσεις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

— Πατριαρχικὴ λειτουργία ἐν Βαλουκλίῳ. — Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ τῆς Σμυρναϊτικῆς μετὰ πολλῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐπρεπείας καὶ τάξεως καὶ ἐν μέσῳ συρροῆς πολυπληθοῦς εὐσεβοῦς ἐκκλησιαστικοῦ ἐτελέσθη ἐν Βαλουκλίῳ ἡ ὑπὲρ ζώντων καὶ τεθνεώτων προστάτων, εὐεργετῶν, ἐφόρων καὶ παντὸς φιλοτίμως τὴν ἡθικὴν καὶ ὕλικὴν αὐτοῦ συνδρομὴν τοῖς εὐαγέσι Καθιδρύμασι συνεισφέροντος καθιερωμένη πατριαρχικὴ λειτουργία. Τῇ Α. Θ. Π. τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ συνελλειτούργησαν οἱ σεβασμιώτατοι ἄγιοι συνοδικοὶ Δέρκων Καλλίνικος, ὁ καὶ πρόεδρος τῆς ἐφορείας τῶν Ἑθν. Φιλανθρωπ. Καταστημάτων, Ἀδριανουπόλεως Κύριλλος, Ἀμασειᾶς Ἀνθίμος, Βεροῖας Κωνστάντιος, Μαρωνείας Ἰωακείμ, Σηλυβρίας Κωνστάντιος, Κορυτσᾶς Γεωργάσιος, Γρεβενῶν Δωρόθεος, Ἐλευθερουπόλεως Διονύσιος ὡς καὶ ὁ πρεσβυτέρων μητροπολίτης Χαλδεῖας Γεωργάσιος, ἀπόντος τοῦ σεβασμ. ἀγίου Λέρου καὶ Καλύμνου ἐνεκα ἀσθενείας.

Ἐν τῷ ναῷ παρέστησαν μέλη τινὰ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ὡς καὶ τινες τῶν ἐφόρων τῶν Ἑθνικῶν Φιλανθρ. Καταστημάτων.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Ἐκκλησίας ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐξεληθοῦσα τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἔψαλε τὸ εὐχισμένον Τρισάχιον ἐπὶ τῶν τάφων τῶν κοιδύμων πατριαρχῶν.

Ἡ Α. Θ. Π. ἀναπαυθεῖσα μετέπειτα ἐπὶ μικρὸν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀγίων ἀρχιερέων καὶ τῶν ἐντίμων ὁμογενῶν ἐν τῷ Ἐπιτροπείῳ μετέβη εἰς τὰ παρκαείμενα Ἑθν. Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα ἐνθα καὶ παρατέθη πάσῃ τῇ συνόδῳ γεῦμα.

Ἡ Α. Θ. Π. ἐπιθεωρήσασα μετὰ τὸ γεῦμα πάσας τὰς κίθους τῶν διαφόρων τμημάτων τοῦ Νοσοκομείου ἐν συνόδῳ τῶν ἀγίων ἀρχιερέων καὶ τῶν παρκαστάντων ὁμογενῶν μετέβη εἰς τὸ παρκαείμενον Ὀργανοτροφεῖον, ἐνθα μετὰ πολλοῦ τοῦ σεβασμοῦ ἐγένετο δεκτὴ, τῶν ὀρφανῶν πρὸ τῶν θυρῶν ψαλλόντων ὕμνους ὑπὲρ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ σεπτοῦ Ἀνακτος καὶ τῆς Α. Θ. Π., ἐνὸς δ' αὐτῶν μετ' ἄκρας συγκινήσεως ἀπαγγείλαντος προσφώνησιν πρὸς Αὐτήν. Ἡ Α. Θ. Π. εὐδοκήσασα νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν προσφώνησιν τοῦ μικροῦ ὀρχανοῦ ἐπέειπεν ὅτι θεὸν νὰ θαρρῶσι πάντοτε, διότι διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν φιλοστοργίαν τῆς Μητρὸς ἐκκλησίας καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Γένους ἡμῶν. Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν καὶ τοῦ τμήματος τούτου τῶν εὐαγῶν ἰδρυμάτων ἡ Α. Θ. Π. ἐπανεκάμψεν εἰς Φανάριον.

— Ἐπίσκεψις εἰς τὰ ἀνάκτορα. — Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐν συνόδῳ τῆς Α. Ε. τοῦ ἀρχόντος Μ. Λογοθέτου Σταυράκη βέη Ἀριστάρχου μεταβάς χθὲς εἰς τὰ ἐν Γιλδίζ ἀνάκτορα ἔσχε συνέντευξιν μετὰ τῆς Α. Ε. τοῦ ἀρχιγραμματέως τῶν ἀνακτόρων Τυχσὴν βέη περὶ ζητημάτων ἀφορώντων τὰ συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἡμῶν.

— Ἐπετηρὶς γενεθλίων ἀνάσσης Βικτωρίας. — Τῆς Α. Α. Μ. τῆς σεπτῆς ἀνάσσης τῆς Ἀγγλίας καὶ αὐτοκρατορίας πασῶν τῶν Ἰνδιῶν Βικτωρίας ἀγούσης χθὲς τὴν 81ην ἐπετηρίδα τῶν γενεθλίων αὐτῆς, ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης διεβίβασε τῇ Α. Ε. τῷ ἐνταῦθα πρεσβευτῇ τῆς Ἀγγλίας σὺν Ν. Ὀκονορ τὰς συγχαρητηρίους αὐτοῦ προσρήσεις καὶ εὐχὰς διὰ τοῦ πανοσιολογιώτατου Μ. Πρωτοσυγκέ-

19²²/_✓ 00

9
56

λου Χρυσόστομου καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Α'. Πατριαρχικοῦ Γραφείου Ἰωάννου Δ. Τανταλίδου.

— *Ἐπισκέψεις.* — Ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ πανοσιολ. Μ. Πρωτοσύγκελλος Χρυσόστομος ἐν συνόδῳ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Α' Πατριαρχικοῦ Γραφείου Ἰωάννου Τανταλίδου ἀντεπεσκέψατο τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ τὰς ΑΑ. ΕΕ. τὸν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει παρεπιδημοῦντα G. Royaards, γενικὸν γραμματέα τοῦ Συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας τῆς Ὁλλανδίας καὶ τὸν ἐνταῦθα πρεσβευτὴν Βέκερλιν.

Αὐθμερὸν ἡ Α. Πανοσιολογιότης μεταβᾶσα εἰς Χαλκηδὸνα διηρμήνευσε τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τῇ Α. Υ. τῷ ἡγεμόνι τῆς Σάμου Κωστάκῃ Βαγινῆν ἐπὶ τῇ ἐναγχοῦ αἰσίᾳ αὐτοῦ εἰς βασιλεύουσιν ἀφίξει.

Χθὲς δὲ ἡ Α. Υ. ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος· ταύτης ὁμῶς ἀπούσης ὑπεδέξατο τὴν Α. Υ. ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος Χρυσόστομος.

— *Μητροπολίτης Λέρου καὶ Καλύμνου.* — Τῆς συνοδικῆς συνεδρίας τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἀπὴν ἀσθενῶν ὁ ἐκ τῶν συνοδικῶν σεβασμιώτατος μητροπολίτης Λέρου καὶ Καλύμνου Ἰωάννης, πρὸς ὃν ἡ Α. Θ. Π. διηρώτησε τὰ περὶ τῆς ὑγείας διὰ τοῦ πανοσιολ. Δευτερέοντος Παρθενίου.

— *Εὐχαριστία Σισανίου.* — Εἰς τὸν θεοφιλέστατον ἐφηρισμένον Σισανίου Σερχφεῖμ ἐγένετο τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ, παρὰστάντα ἐνώπιον τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου συνεδριάζουσας, τὸ εἰθισμένον Μήνυμα καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνεδρίας ἡ νενομισμένη τελετὴ τῆς εὐχαριστίας ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ.

— *Πρώην Κωνσταντινουπόλεως Ἀνθιμος.* — Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ κατελθὼν ἐκ τῆς νήσου Ἀντιγόνης ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ὁ αὐτόθι ἐφησυχάζων Πατριάρχης πρώην Κωνσταντινουπόλεως Ἀνθιμος ὁ Ζ'.

— *Μητροπολίτης Παραμυθίας καὶ Φιλιππῶν.* — Ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Περικλεῖας καὶ Φιλιππῶν Καλλίνικος τηλεγραφικῶς ἠγγεῖλε χθὲς τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι αἰσίως ἀφίκετο εἰς τὴν ἑδρὰν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ καὶ θερμῶς ἔτυχεν ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τοῦ ποιμαντοῦ αὐτοῦ.

— *Μητροπολίτης Νεοκαισαρείας.* — Αἰτιάζσεων δικτυπωθειῶν κατὰ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Νεοκαισαρείας Ἀλεξάνδρου ὑπὸ τινων κατοίκων τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν ἐν τῇ χθεσινῇ αὐτῆς συνεδρίᾳ ὅπως αἱ κατηγορητήριαι αὗται ἀναφοραὶ ἀποσταλῶσι τῇ Α. Πανιερότητι πρὸς ἀπολογία.

— *Μητροπολίτης Βάρης.* — Ὁ ἐσχάτως ἐκ σοβαρᾶς ἀσθενείας ἀναρρώσας πανιερώτατος μητροπολίτης Βάρης Πολύκαρπος ἐζήτησε παρὰ τῆς Ἐκκλησίας ἄδειαν ὅπως ἐλθὼν εἰς βασιλεύουσιν περιθάλψῃ

τὴν ὑγείαν αὐτοῦ. Ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἐχορήγησε τῇ Α. Πανιερότητι τὴν ἄδειαν ταύτην.

— *Δημογεροντία Σιατίστης.* — Ἡ ἀξιότιμος Δημογεροντία τῆς πόλεως Σιατίστης ὡς καὶ ὁ αὐτόθι ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος τηλεγραφικῶς ὑπέβαλον τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου μητροπολίτου Σισανίου.

— *Χαλδαίος Γερβάσιος.* — Ὁ ἐν τῇ βασιλευούσῃ παρεπιδημῶν μητροπολίτης Χαλδαίας Γερβάσιος ἀπῆλθε χθὲς ἀδείᾳ τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἅγιον Ὅρος χάριν προσκυνήσεως τῶν ἱερῶν σκηνωμάτων.

— *Μ. Πρωτοσύγκελλος.* — Ὁ πανοσιολ. Μέγας Πρωτοσύγκελλος Χρυσόστομος ἀπῆλθε σήμερον χάριν λουτρῶν εἰς Προῦσαν ὁπόθεν ἐπανακκίψει μετὰ τινος ἡμέρας.

— *Δήλωσις.* — Ἐν τῷ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν « Ἡ Ψευδοποιήτρια Εἰρήνη » ἐπιστημονικῶς ἄρθρω τῷ καταχωρισθέντι ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας » παρωράθησαν ἀτυχῶς φράσεις τινὲς κατὰ προσώπων δριμύτερον τοῦ δέοντος ἐξηγενηγέμεναι, οὗ ἕνεκα ἡ Διευθύνουσα Ἐπιτροπὴ ἀναγκαῖον νομίζει νὰ δηλώσῃ ὅτι χάριν τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ ἐπισήμου Πατριαρχικοῦ φύλλου εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἀναγκάζεται μετὰ λύπης νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ τὴν δημοσίευσιν ἐν αὐτῷ προγραμματικῶν περιεχομένων παρομοίας ἐκφράσεις.

— *Περιουσία Σισανίου.* — Ὁ γραμματεὺς τῆς Κ' Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἱερολ. Γρηγόριος Παπαδόπουλος, ὃς ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐξαρχος πρὸς πρὸς λαβὴν τῆς περιουσίας τοῦ κοιδήμου Σισανίου περὶ τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ ἐπανεκάμψε τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ εἰς βασιλεύουσιν.

— *Ἐκδοσις ποιήματος.* — Ὁ ἐν Βάρῃ ἐλλόγιμος Δημήτριος Χ' Δανιὴλ ὁ ἐκδότης καὶ συντάκτης τῆς « Πανδυσίας » ἐξέδωκεν ἐσχάτως εἰς φῶς « Ἐρμηνείαν τοῦ εὐαγγελίου τῶν Κυριακῶν τῆς νηστείας πρὸ τῶν Χριστουγέννων » ἔργον ψυχωφελές, συγκείμενον ἐξ 7 τυπογρ. φύλλων.

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙΚΟΝ ΚΥΡΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΩΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΩΝ ΚΑΙ ΑΙ ΚΑΤ' ΑΥΤΟΥ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΡΩΜΑΪΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Νῦν ὅτε συχνότερος παρ' ἡμῖν ὁ λόγος περὶ τῶν μεταξὺ Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου καὶ Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας σχέσεων καὶ ὅτε θερμόταται ἐκατέρωθεν ἐκφράζονται εὐχαὶ ὑπὲρ τῆς τόσο ποθητῆς τῶν δύο Ἐκκλησιῶν προσεγγίσεως καὶ ἐνώσεως, ἐπικαιρὸν ἐ-

θεωρήθη να σημειωθῶσιν ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ κανονικοῦ κύρους τῶν ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ τελουμένων χειροτονιῶν ἐπὶ σκοπῷ, ὅπως καταδειχθῇ τὸ ἀνίσχυρον τῶν κατὰ τοῦ κύρους τῶν χειροτονιῶν τούτων ἐνστάσεων καὶ ἀντιρρήσεων τῆς Δ. Ρ. Ἐκκλησίας, καθ' ὧν ἄλλως ἐνστάσεων οὐ διχλείπει ἐκάστοτε γενναῖα καὶ ἀδρά ἀντιτάττουσα ἐπιχειρήματα αὐτῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ.¹

Ἡ τελευταία ἐν τῷ δικαίῳ αὐτῆς ὑποστηρίζει, ὅτι ὁ κληρὸς αὐτῆς, ἐν ᾧ αὐστηρῶς πάντοτε ἐτηρήθησαν οἱ τρεῖς κυριώτατοι βαθμοὶ τῆς ἱερωσύνης (ὁ τοῦ Ἐπισκόπου, ὁ τοῦ Πρεσβυτέρου καὶ ὁ τοῦ Διάκονου) ἔχει ἀποστολικὴν τὴν ἀρχὴν καὶ διαδοχὴν, καὶ ἐπομένως πᾶσαι αἱ ἐν αὐτῇ τελούμεναι χειροτονίαι εἰσὶν ἔγκυροι. Ἡ Δ. Ρ. Ἐκκλησία τούναντίον διημφισβήτησεν, ὡς γνωστὸν, καὶ διαμφισβητεῖ εἰσέτι τὴν ἀποστολικότητα τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἱεραρχίας καὶ τὸ κανονικὸν κύρος τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ταύτῃ τελουμένων χειροτονιῶν. Ἡ δὲ ἡμετέρα Ὁρθόδοξος δὲν ἔλαβε μὲν εἰσέτι ἀφορμὴν εἰδικῶς καὶ ἐπισήμως ν' ἀπορνήθῃ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἀλλ' ὅμως διὰ τῆς στάσεως, ἣν ἀρχήθεν ἐτήρησε καὶ τηρεῖ ἀπέναντι τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἱεραρχίας ἐμπράκτως δηλοῖ, ὅτι ἀναγνωρίζει τὴν ἀποστολικότητα καὶ τὸ κανονικὸν κύρος τῆς Ἱεραρχίας ταύτης. Ἀλλὰ καὶ ἡ ὀρθόδοξος θεολογία, ἐπισταμένως μελετῶσα καὶ ἐκ πασῶν τῶν δυνατῶν ἀπόψεων τὸ περὶ τῆς κανονικότητος καὶ τοῦ κύρους τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν ζήτημα,² δὲν δύναται ἀλλ' ἢ νὰ ἐπικροτήσῃ εἰς τὴν τοιούτην πράξιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπως ἐξ ἐναντίας δὲν δύναται, ἀλλ' ἢ νὰ κηρύξῃ πάντῃ ἀντιχύρους τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀντιρρήσεις τῆς Δ. Ρ. Ἐκκλησίας, εἰς ὧν τὴν ὑπόδειξιν καὶ ἀναίρεσιν περιορίζομεν τὴν παροῦσαν βραχείαν μελέτην ἡμῶν.

Δύο διαφόρων κατηγοριῶν εἰσὶν αἱ ἐκ μέρους τῶν Λατίνων ἐπιφερόμεναι ἀντιρρήσεις κατὰ τοῦ κύρους τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν: α'. Ἀντιρρήσεις ἱστορικαὶ καὶ β'. ἀντιρρήσεις δογματικαί. Καὶ αἱ μὲν πρῶται ἀναφέρονται εἰς τοὺς χρόνους τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ γενομένης ἐκκλησιαστικῆς μεταρρυθμίσεως, καθ' οὓς δὴθεν ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ἀπώλεσε τὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴν ἐν τῇ Ἱεραρχίᾳ, ἥ ὡς ἐκφράζονται οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ παροιμίῳ πε-

ριπτώσεων «οὐκ ἔτι ἔσχον τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ἑαυτοὺς ἐπέλιπε γὰρ ἡ μετάδοσις τῷ διακοπῆναι τὴν ἀκολουθίαν» (ἴδ. Βασιλ. Μ. πρὸς Ἀμφιλόχ. Α'). Αἱ δὲ τοῦ δευτέρου εἶδους ἀντιρρήσεις ἀναφέρονται εἰς τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου τῆς ἱερωσύνης καθόλου πρὸς τοὺς Ἀγγλικανοὺς, ἥτοι εἰς τὸν τρόπον τῶν χειροτονιῶν, οὗ ἐπίσης κατηγοροῦσιν οἱ Λατῖνοι, ὡς δὴθεν ἀτελοῦς.

Αἱ ἱστορικαὶ ἀντιρρήσεις συγκεντρῶνται κυρίως περὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀγγλικανοῦ ἀρχιεπισκόπου Πάγκερ, ὅστις ἐγένετο ὁ πρῶτος χειροτονητὴς πάντων τῶν ἐφεξῆς ἐπισκόπων τῆς μετερρυθμισμένης Ἀγγλικανικῆς ἢ ἐπισκοπικῆς λεγομένης Ἐκκλησίας. Ἀμ. α τῇ εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσει τῆς βασιλίσσης Ἐλισάβετ ἅπαντες οἱ ἐπίσκοποι τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ Ἐκκλησίας, πλὴν ἐνὸς καὶ μόνου, ἀρνηθέντες ν' ἀντικαταστήσωσι τὴν παπικὴν ὑπεροχὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τῆς βασιλικῆς ἐξωρίσθησαν, τότε δὲ παρουσιάσθη ἡ ἀνάγκη τῆς πληρώσεως τῶν κενωθείσων ἐπισκοπικῶν ἐδρῶν, καὶ ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ ἤρξατο τὸ ἔργον ἀπὸ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Καντουαρίας ἧς ὁ ἀρχιεπίσκοπος Καρδινάλιος Πόλ εἶχεν ἀποθάνῃ ὀλίγας ὥρας μετὰ τὸν θάνατον τῆς Καθολικῆς βασιλίσσης Μαρίας. Συνεπεῖθ βασιλικὸν διατάγμα-τος ὁ τῶς διεθυντῆς τοῦ ἐν Κανταβριγίᾳ Γυμνασίου τοῦ Χριστοῦ καλούμενου καὶ ἄλλοτε παιδευγὸς τῆς βασιλίσσης Ἐλισάβετ καὶ ἐφημέριος τῆς μητρὸς αὐτῆς χρηματίσας Πάγκερ ἐχειροτονήθη τῇ 17 Δεκεμβρίου 1559 ἐν Λαβηθῷ ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας κατὰ τὸν ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου Στ' ἐπικρατήσαντα τύπον χειροτονίας ὑπὸ τισσάρων ἐπισκόπων. Τούτων οἱ μὲν δύο (Γουλιέλμος Βαυλῶ) καὶ Ἰωάννης Χόδγκινς εἶχον χειροτονηθῇ κατὰ τὸν ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ Εὐχολογίῳ τύπον, ὅστις ἔσχυεν ἔτι ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου τοῦ Η', οἱ δὲ ἑτεροὶ δύο (Ἰωάννης Σκόρι, καὶ Μίλες Κοβερδέιλ) κατὰ τὸν ἐπὶ Ἐδουάρδου δεκτὸν γενόμενον τύπον. Τῆς χειροτονίας δὲ ταύτης τοῦ Πάγκερ σώζεται τὸ σχετικὸν πρακτικόν, ὡς περὶ τούτου διαβεβαιοῦσι πρόσωπα ἀξιοπίστα (ἴδε τὸ «Περὶ τοῦ Κύρους τῶν χειροτονιῶν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας» φυλλάδιον τοῦ αἰδεσιμ. Ἰωσήφ Ὀλδανῶ, Κων)πολις 1875. Τὴν οὕτωσι λοιπὸν γενομένην χειροτονίαν τοῦ ἀρχιεπ. Πάγκερ οἱ Καθολικοὶ ἐκήρυξαν ἄκυρον, προβάλλοντες πρῶτον μὲν τὴν ἑλλειψιν ἐν αὐτῇ ἐπικυρώσεως ἐκ μέρους τοῦ Πάπα, δεύτερον δὲ τὸ ὅτι ὁ Πάγκερ ἐπανειλημένως εἶχεν ἔλθῃ εἰς γάμου κοινωνίαν πρὸ τῆς εἰς ἐπίσκοπον προαγωγῆς αὐτοῦ, καὶ τρίτον ἀδέσποτον διήγησιν περὶ τοῦ ὅτι δὴθεν ἡ χειροτονία τοῦ Πάγκερ ὡς καὶ πολλῶν ἄλλων ὑπὸ τῆς βασιλίσσης ἐκλεγέντων ἐπισκόπων ἐγένετο οὐχὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τοὺς καθιερωμένους τύπους, ἀλλ' ἐν κρυφῷ καὶ παρὰ βύστω, ἐν τινι καπηλείῳ! Ἀλλ' ἡ μὲν ἀδέσποτος

1. Ἴδε πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τὴν κατὰ τὸ 1896 γενομένην ἀπάντησιν τῶν Ἀγγλικανικῶν Ἐπισκόπων πρὸς τὴν σχετικὴν ἐγκύκλιον τοῦ Πάπα Λέοντος XIII.

2. Τοιαύτης ὁλομεροῦς ἐπιστημονικῆς μελέτης ἀντικείμενον τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ζήτημα ἐγένετο ἐν τῇ συγχρόνῳ ρωσικῇ Φιλολογίᾳ, ἀξία δὲ ἰδιαίτερας συστάσεως ἐστὶν ἡ εἰδικὴ «Περὶ Ἀγγλικανικῆς Ἱεραρχίας» πραγματεία, ἣν ὁ ἐκ τῶν ρώσων Θεολόγων Lokolow ἐξέδοτο πρὸ τινων ἐτῶν εἰς φῶς.

αὕτη διήγησις, ὡς σαφῶς ἀποδείκνυσιν ἐν τῷ ἰδίῳ φυλλαδίῳ ὁ προμημονευθεὶς Ἀγγλος ἱερεὺς Ἰωσήφ (ἔπεται τὸ σχετικὸν μέρος τοῦ φυλλαδίου), ἐξελέγγε-
ται οὕσα ἀπλοῦς μῦθος, σκοπίμως πλασθεὶς διὰ λό-
γους εὐνοήτου: ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς Παπικῆς Ἐκ-
κλησίας, οἷς ποσῶς δὲν συνέφερον ἢ πλήρως ἀπὸ τοῦ
Πάπ᾽ ἀνεξαρτησίᾳ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.
Οἱ δὲ ἄλλοι δύο λόγοι οὐδεμίαν βεβαίως ἀκρωτικήν
τῆς χειροτονίας ἰσχὺν δύνανται νὰ ἐνέχωσιν ἐπὶ τοῦ
προκειμένου διὰ τοὺς ἀπροκαταλήπτους κριτάς. Καὶ
δικαιούμεθα ἐπομένως νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ἐκ τῆς
ἀπόψεως ταύτης, ἐκ τῆς ἀπόψεως δηλονότι τῆς δικ-
κοπῆς ἢ μὴ τῆς ἀκολουθίας καὶ διαδοχῆς ἐν τῇ Ἱε-
ραρχίᾳ, ἢ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ οὐδόλως δι' ἡμᾶς
τοὺς Ὀρθόδοξους ὑπερεῖ τῆς Δ. Ρωμ. Ἐκκλησίας.
Εἰς τὸ αὐτὸ δὲ συμπέρασμα ἄγει ἡμᾶς ἡ ἐξέτασις καὶ
τῶν τοῦ ἐτέρου εἰδους ἀντιρρήσεων, τ. ἔ. τῶν δογ-
ματικῶν, τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τῆς Ἀγγλι-
κανικῆς Ἱεραρχίας.

(ἔπεται συνέχεια).

Ὁρθόδοξος Θεολόγος.

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΚΟΝ ΤΠΟΜΝΗΜΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΜΑΡΙΑΣ

Ἰππολύτου τοῦ Θηβαίου ἐκ τοῦ χρονικοῦ
αὐτοῦ συγγραμματος.

Ἰάκωβος ὁ γεγωνὸς Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύ-
μων ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου ἐλογίζετο εἶναι κατὰ
σάρκα, υἱὸς δὲ τοῦ τέκτονος Ἰωσήφ ἐκ τῆς βιω-
τικῆς αὐτοῦ γυναικὸς, ἀδελφὸς Σίμωνος καὶ Ἰωσήφ.
Τέσσαρας γὰρ υἱοὺς ἔσχευ Ἰωσήφ καὶ θυγατέ-
ρας δύο Ἐσθὴρ καὶ τὴν Θάμαρ ἐκ τῆς γυναικὸς
τοῦ Σαλώμης, θυγατρὸς Ἀγγαίου, ἀδελφοῦ Ζα-
χαρίου, πατρὸς Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, υἱοῦ Βα-
ραχίου τοῦ υἱοῦ Ἀβιά τοῦ Ἱερέως καὶ τότε ἐχῆ-
ρυσεν Ἰωσήφ ὡς ἐκ τούτου εἶναι τὴν Σαλώμην
καὶ τὸν Βαπτιστὴν Ἰωάννην ἀδελφῶν τέκνα ἀρ-
ρενικῶν. Ὁ γὰρ Ἀγγαῖος ὁ υἱὸς Βαραχίου θεῖος
Ἰωάννου ἦν ὁμοίως δὲ καὶ Ζαχαρίας ὁ ἀδελφὸς
Ἀγγαίου θεῖος ἦν Σαλώμης τῆς γυναικὸς Ἰωσήφ.
Ἡ μαῖα ἦν ἀπὸ Βηθλεέμ ἀνεψία καὶ αὐτὴ τῆς
Ἐλισάβετ τυγχάνουσα καὶ τῆς ἁγίας Παρθένου
Μαρίας. Τρεῖς γὰρ ἦσαν ἀδελφαὶ ἀπὸ Βηθλεέμ,
θυγατέρες οὖσαι Ματθὰν τοῦ Ἱερέως καὶ Μαρίας
τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς βασιλείας Κλεοπά-
τρας¹ πρὸ τῆς βασιλείας Ἡρώδου υἱοῦ τοῦ Ἀν-

τιπάτρου ὄνομα τῇ πρώτῃ Μαρία καὶ τῇ δευτέρᾳ
Σοβῇ καὶ τῇ τρίτῃ Ἄννα. Τούτων αἱ μὲν δύο
συνεζεύχθησαν ἀνδράσιν ἐν Βηθλεέμ, ἡ δὲ τρίτη
ἐν τῇ γῇ τῆς Γαλιλαίας καὶ ἔτεκεν αἱ δύο ἐν Βη-
θλεέμ, ἡ μὲν πρώτη τὴν Σαλώμην τὴν μαῖαν, ἡ
δὲ δευτέρα τὴν Ἐλισάβετ, ἡ δὲ τρίτη ἐν τῇ γῇ
τῆς Γαλιλαίας ἀνδρὶ συνευχθεῖσα ἔτεκε καὶ
αὐτὴ τὴν Θεοτόκον Μαρίαν ἐν Βηθλεέμ ὥστε
εἶναι τὴν Σαλώμην τὴν μαῖαν καὶ τὴν Ἐλισάβετ
καὶ τὴν ἁγίαν Θεοτόκον θυγατέρας τριῶν ἀδελ-
φῶν γνησίων θηλειῶν τὸν δὲ Κύριον ἡμῶν Ἰη-
σοῦν Χριστὸν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν ἀληθῆ
τῆς σαρκὸς συγγένειαν δυσεξάδελφον τοῦ Βα-
πτιστοῦ Ἰωάννου ὅσον ἐκ τῆς Ἐλισάβετ κατὰ
δὲ τὸ λέγεσθαι τοὺς υἱοὺς Ἰωσήφ ἀδελφοθέους
τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ
τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου ἀνεψιὸν
ὡς οὔσης τῆς Σαλώμης τῆς γυναικὸς Ἰωσήφ ἐξα-
δέλφου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ. Εὐρίσκομεν δὲ
παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ ἐν τῷ ἕξ καὶ δεκάτῳ χρόνῳ
τῆς ζωῆς αὐτῆς ἡ Παναγία Δέσποινα Θεοτόκος
τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν
ἐγέννησεν. Ἐβαπτίσθη δὲ παρὰ Πέτρου καὶ
Ἰωάννου τῶν Ἀποστόλων αὐτοὺς δὲ τούτους
ἐβάπτισεν ὁ Χριστός. Ἐξησε δὲ μετὰ τὸ Σωτή-
ριον πάθος ἡ Θεοτόκος ἔτη ἑνδεκα ὁ δὲ τῆς ζωῆς
αὐτῆς ἅπας χρόνος εἰς καὶ ἐξήκοντα². Ἐβίωσε

γενεᾶς τῶν Πτολεμαίων βασιλευσάντων ἐν Αἰγύπτῳ
διαδοχικῶς ἐπὶ διακόσια ἑνενήκοντα ἔτη, ἥτοι ἀπὸ τοῦ
307 μέχρι τοῦ 29 πρὸ Χριστοῦ, ὑπὸ τὸ ὄνομα Πτολε-
μαῖοι Λαγίδαι, ἀπὸ τοῦ γενάρχου αὐτῶν Πτολεμαίου
τοῦ Λάγου, τοῦ ἐκ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακε-
δονίας καὶ τῆς Ἀρδινόης γεννηθέντος καὶ καταγομένου
ἐκ τῆς Ἑορδῆς (κατὰ τὸν Διονύσιον Πύργον ἐν βίῳ
Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα σελ. 72. ἐν Ἀθήναις.
1846, ὅστις φησὶ τὴν Ἑορδὴν οὕσαν τὸ τανῦν Βερά-
τιον τῆς Νέας Ἡπείρου (Βελέγραδα) ἀπ' ἐναντίας τῆς
γνώμης Μελετίου τοῦ Γεωγράφου (ἐν τῷ περὶ Ἀλβανίας
τμήματι ΙΗϛ), θέλοντος τὸν Πτολεμαῖον Λάγου κατα-
γόμενον ἐκ τῆς πόλεως Σκαμπῶν, ἥτις ἀντιστοιχεῖ πρὸς
τὸ νῦν Ἐλβασάνιον «Θεοδώρητος Ἐπίσκοπος Λυχνιδίου
ἀνὴρ σεβάσμιος, ὅστις τοῖς ἐκ τῆς Σκαμπηνῆς ἀποπλα-
νηθεῖσι καὶ εἰς Λυχνιδὸν ἐλέω Θεοῦ ἐλθοῦσι πρεσβευταῖς
τοῦ Πάπα Ὁρσμίσδου (+519) βιβλίον ἀναγνοὺς ἔδωκεν
αὐτοῖς» ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Α'. Ἰου-
στινιανῆς πονήματι ὑπὸ τοῦ Κ. Μ. Γ. Δήμιτζα ἐκ τῆς
ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας Sequien or, christ. t. 2 p. 282.

¹ Ἡ Κλεοπάτρα ἦν θυγάτηρ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ
Αὐλητοῦ, τελευταία βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, ἐκ τῆς

² Κατὰ τὸν Ἐπιφάνιον Μοναχὸν καὶ πρεσβύτερον
Κωνσταντινουπόλεως ἀκμάσαντα κατὰ τινὰς μὲν περὶ

δὲ καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος μέχρι Δομετιανοῦ βασιλέως Ρωμαίων· ὡς ἐκ τούτου εἶναι τοὺς ἅπαντας τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνους δέκα καὶ ἑκατόν·

Ἐγγραφον ἐν Κων)πόλει τῷ 1900 ἐν μηνὶ Μαῖῳ

† Ὁ Ἀγαθείας ΑΝΘΙΜΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΑΙ*

ΕΞΑΚΡΙΒΟΥΜΕΝΑΙ

ΚΥΡΙΩΣ ΔΕ Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΟΥ

ΣΤΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ἀνακεφαλαιῶν ἐν ὀλίγοις ὅσα μέχρι τοῦδε εἶπον, ἐπιθυμῶ ἵνα μείνωσιν εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀναγνώστου τὰ ἐξῆς συμπεράσματα, προϊόντα μελέτης γινομένης· κυρίως ἐπ' ἐγγράφων, μελέτης, ἥς τὸ θεμέλιον ἐστὶν ὅτι δέον τὰς τοποθεσίας ἐξακριβοῦν διὰ τῶν ἐπισήμων γραμμάτων, οὐχὶ βεβαίως ἄνευ τῆς ἐπὶ τῶν διαφωτισμένων τόπων αὐτοφει παρατηρήσεως·

οὕτω δ' ὁ ἀναγνώστης θέλει ἔχει κατὰ νοῦν τὴν πρὸ τοῦ 1453 ἱστορίαν καὶ τὴν ἐκείθεν μέχρι τοῦ 1700 τῶν ἐξῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ τοῖς πέριξ ναῶν, οἵτινες εἰσι σήμερον καὶ ἔκτοτε εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ὀρθοδόξων, γινώσκων ὅτι τινὲς μὲν ἦσαν ἄχρι τοῦδε οὐχὶ τόσο ἀκριβῶς γνωστοί, τινῶν δὲ σήμερον προτείνω τὸν καθορισμὸν τῆς τοποθεσίας.

α'

1) ὁ πατριαρχικὸς ναὸς ἀναφέρεται, κατὰ παράδοσιν, ὑπάρχων πρὸ τοῦ 1600. Ἡ σημερινὴ περιοχὴ ἐδόθη τῷ 1720 ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Ἱερεμίου Γ'. Τὸ σημερινὸν ὕψος ἐδόθη τῷ 1837, πρότερον φθάνον μόλις ἕως τοῦ ἁμβωνος·

τὰ τέλη τῆς ὀγδόης ἑκατονταετηρίδος (Εὐαγγελ. Κῆρυξ ἔτος Α'. 1857 σελ. 346.) κατ' ἄλλους δὲ τῷ 1015 (Κλείς τῆς Πατρολογίας ὑπὸ Δωροθέου Σχολαρίου) ἡ πάλαιος Μαρία τῷ δεκάτῳ πέμπτῳ ἔτει τῆς ἡλικίας τῆς γεννήσασα τὸν ἑαυτῆς υἱὸν καὶ λόγον τοῦ Θεοῦ ἔζησε μετ' αὐτοῦ ἔτη τριάκοντα τρία καὶ μετὰ τὴν τούτου ἀνάληψιν εἰς τοὺς οὐρανοὺς ζήσασα ἐν Γεθσημανῇ μετὰ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἔτη εἰκοσι τέσσαρα ἐτελεύτησεν ἔχουσαν ἡλικίαν ἐτῶν ἑβδομήκοντα δύο.

* ἴδε σελ. 172.

1. Ἐνθα βλέπει τὸ ὄνομα ὁ ἀναγνώστης πατριάρχης, ἄνευ τινὸς προσδιορισμοῦ, δέον νοῆται τὸν Κωνσταντινουπόλεως.

σημ.—ἐκτὸς τῶν ἁγίων λειψάνων, ἃ κατέχει σήμερον, ἐκτὸς τοῦ λειψάνου τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, ὃ κατεῖχε μέχρι τοῦ 1641, ἐκτὸς τῆς κεφαλῆς τοῦ ἁγίου Λαζάρου καὶ λειψάνου τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, ἃ κατεῖχεν ὁ τῆς Παμμακαρίστου ναὸς τῷ 1564, ὃ ἐν Φαναρίῳ πατριαρχικὸς ναὸς ἐκέκτετο τῷ 1741 τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Ἀμφιλοχίου, ἀγορασθὲν ἀντὶ φλωρίων ἑκατόν, ἢ 275 γροσίων τοῦ τότε καιροῦ (ὑπὲρ τὰ χίλια φράγκα τῆς σήμερον).

2) ὁ ναὸς τοῦ τιμίου Προδρόμου, τοῦ Σιναϊτικοῦ δῆλα δὴ μετοχίου, ἐκτίσθη κατὰ τὰ μέσα τοῦ ΙΔ' αἰῶνος τὸ πρῶτον·

3) ὁ ναὸς ἁγίου Δημητρίου Καράβη, Εὐλοπόρτης, ἔστιν ἀρχαιότερος τοῦ ἔτους 1334, ἄγνωστον δὲ πότε τὸ πρῶτον ἐκτίσθη·

4) ὁ ναὸς τῆς Θεοτόκου (τοῦ Μουχλίου) Παναγιωτίσσης, προϋπάρχων (τοῦλάχιστον κατὰ τὰ 960—970) ὡς μοναστήριον μικρὸν, ἐκτίσθη κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΓ' αἰῶνος·

5) ὁ ναὸς ἁγίου Γεωργίου (Ἐδίρνε-καποῦ) ἐκτίσθη τῷ 1568, ἀντικαταστήσας ἕτερον τῷ 1565 θανόντα·

6) ὁ ναὸς τῆς Θεοτόκου τῆς Ἑλπίδος (Κοντοσκαλίου), κατὰ Α. Mordtmann, ἀναφέρεται ἀπὸ τοῦ 1401·

7) ὁ ναὸς τῆς ἁγίας Κυριακῆς (αὐτόθι) ἀναφέρεται τῷ 1648 (περὶ τούτου ἄλλοτε).

8) ὁ ναὸς ἁγίου Κωνσταντίνου (Ὑψωμαθείων) ὑφίσταται ἀπὸ τοῦ 1453, τίς οἶδε καὶ πόσῳ πρὸ τούτου τοῦ ἔτους·

9) ὁ τῆς Ἀραλήφως, πρότερον Θεοτόκου Χρυσαλθινης, ἐν Ὑψωμαθείοις, ἀναφέρεται κατὰ τὸ ἔτος 1566·

10) ὁ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς (Χάσκις) βυζαντινὴν ἔχει τὴν ἀρχήν·

11) οἱ ναοὶ τοῦ Γαλατᾶ καὶ τῶν Ταταούλων, ὅσοι εἰσὶ νῦν, ἀναφέρονται πρὸ τοῦ 1648, καὶ πρὸ τοῦ 1600. Εἰρήσθω δ' ὅτι ὁ φίλος διδάκτωρ Β.Α. Μυστακίδης² ἀριθμεῖ, ἐκτὸς τῶν τῆς Ἑλεούσης, Καστελλιωτίσσης καὶ Χρυσοπηγῆς, καὶ τετάρτην ἐκκλησίαν τῆς Θεοτόκου, σωζομένην κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ις' αἰῶνος·

12) ὁ ναὸς τῶν Ταξιαρχῶν (ἐν Μεγάλῳ-Ρεύματι) ἔστιν ἀρχαιότερος τοῦ 1600·

13) ὁ τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους (ἐν Βεβεκίῳ)

2. Μυστακίδου, Ὁ ἱεὺς κλῆρος κατὰ τὸν Ις' αἰῶνα· Μάξιμος Μαργούνης· Ἀθήναι, 1891, σελ. 17.

λέγεται ἀρχαῖος, ἀλλὰ μικρὸν εὐκτῆριον, ἐν ᾧ ἡ θεία λειτουργία οὐκ ἐτελείτο.

14) ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Παρτελεήμονος (ἐν Κουσγουντζουκίῳ) λέγεται βυζαντινός.

15) ὁ ναὸς τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ (ἐν Χρυσόπολει) ἀναφέρεται τῷ 956.

16) ὁ ναὸς τῆς ἁγίας Εὐφημίας (ἐν Χαλκηδόνι) ἀνωκοδομήθη τῷ 1694.

πρὸς συμπλήρωσιν ἀνάγκη 'να γινώσκωμεν ἔτι ὅτι

17) οἱ ναοὶ, ὡς ναοὶ ἔχοντες ἐνορίαν, Βεβεκίου Βογιατζικιοῦ καὶ Σθένους οὐκ ἀναφέρονται εἰς ἔγγραφα πρὸ τοῦ 1800.

18) οἱ ναοὶ τοῦ Πέραν ἢ Σταυροδρομίου, ὁ τοῦ Φερικιοῦ καὶ ὁ τῶν προπόδων Ταταούλων ὡς καὶ ὁ τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου εἰσὶ νεώτεροι τοῦ 1800. Τοὺς ὀλίγους ὀρθοδόξους τοῦ Σταυροδρομίου ἐπεσχέποντο οἱ ἱερεῖς τῆς ἐν Γαλατᾷ Καφατιανῆς μέχρι τοῦ 1804.

19) ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου Βλάχ-σεραγίου βλέπω τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου Παραμυθίας, ὅπου τῷ 1586 ἀπὸ τῆς Παμμακαρίστου κατήλθον, καὶ ὡς ἐγρημάτισεν ἐπὶ ἐνδεκαετίαν ναὸς πατριαρχικός.

20) περὶ τοῦ ναοῦ ἁγίου Γεωργίου Ποτηρᾶ, ἐφ' ὅσον οὐδεμίαν γινώσκω μαρτυρίαν ἀρχαιοτέραν τοῦ 1586, λέγω ὅτι, μετὰ τοῦτο τὸ ἔτος, ἐπὶ τῇ ἐγκαταλείψει τῆς Παμμακαρίστου, μετεβάλοντες εἰς ἐνοριακὸν τὸν ναὸν τὸν ἀνήκοντα πρότερον εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ λογοθέτου τῆς Μ. Ἐκκλησίας Γεωργίου Ποτηρᾶ.

σημ.— Ἀποτυρᾶς ἀναφέρεται τὸ πρῶτον ἐν τέλει τοῦ IB' αἰῶνος· ἔστιν ἄρα βυζαντινὴ οἰκογένεια· Ἀποτυρᾶς Ἀλέξανδρος ἦν μέγας χαρτοφύλαξ τῆς Μ. Ἐκκλησίας τῷ 1555. Ποτηρᾶς δὲ Γεώργιος λογοθέτης (μέγας;) ἐν τέλει τοῦ IG' ἢ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ IZ' αἰῶνος³. Οὕτως ἐξηγῶ τὸ ἀπὸ τοῦ 1648 ὄνομα τοῦ ναοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ τὴν λέξιν Ποτηρᾶς.

21) ὁ ναὸς ἁγίου Γεωργίου (ἐν Φαναρίῳ) τῶν ἁγιοταγιδῶν περιείχετο ἐν τῷ οἴκῳ τῶν Κατακουζηνῶν, παλαιᾶς βυζαντινῆς οἰκογενείας, ἀγορασθεὶς ὑπὸ Θεοφάνους Ἱεροσολύμων⁴ πρὸ τοῦ 1645.

3. Πάλλη καὶ Ποτλῆ, Σύνταγμα τῶν ἱερῶν κανόνων· τόμ. Ε', σελ. 396. Χειρόγραφον II βιβλιοθήκης Ἑλλ. Φιλολογ. Σολλόγου. Ἡμερολόγιον Ἀνατολῆς τοῦ 1883, σελ. 249.

4. Δοσιθέου, Περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πατριαρχευσάντων, κτλ. σελ. 1174—1175 καὶ 1190.

6'

22) ὁ σήμερον ναὸς τῆς ὀρθοδόξου παροικίας Ἐγγρι-καποῦ οὐδαμῶς ἦν ὁ τῆς Θεοτόκου τῶν Κύρου, μᾶλλον δ' ἦν ὁ τοῦ ἁγίου Νικήτα, ἀρχαιότερος τοῦ ἔτους 1200.

23) ὁ σήμερον Ἅγιος Μηνᾶς (Υψωμαθείων) ἔστιν ὁ ναὸς τῶν ἁγίων Παπύλου καὶ Κάρπου, μεταβληθεὶς (καὶ ἐκ τῆς ἐνώτεως τῶν ὀνομάτων = Παπυλοκάρπου = **Πυλοκάρπου** καὶ διὰ τὸ εὐχρηστότερον τοῦ ὀνόματος Πολυκάρπου) εἰς Ἅγιον **Πολύκαρπον**, ὡς ἐγνωρίζετο μέχρι τέλους τοῦ IH' αἰῶνος· ἔστι δ' ἀρχαιότερος ἴσως τοῦ I' αἰῶνος.

24) ὁ ναὸς τῆς Θεοτόκου τῶν Κύρου ἔκειτο ἐν Ἐξ-Μαρμαρίοις, καὶ ἴσως ὁ σημερινὸς τῆς Θεοτόκου ναὸς αὐτὸν ὑποκατέστησεν.

25) τὸ Ἄγλασμα τῆς Ἁγίας Τριάδος ἔξω τοῦ Μεβλεβι-χανέ-καποῦ κεῖται ἐν μετοχίῳ τῆς μονῆς τοῦ Περδικάρη.

26) ὁ ναὸς ἁγίου Νικολάου τοῦ Μπογδάν-σεραγίου ἄγνωστον ἀκριβῶς, ἐμοὶ δὲ καὶ ἀπίστυτον, ἀν' ἣ ὁ τοῦ Προδρόμου τῆς Πέτρας, οἷον ἐδεχόμεθα κατὰ συνθήκην.

σημ.— νεώτερόν τι περὶ τοῦ δυστυχοῦς τούτου ναοῦ ἔχω εἰπεῖν ὅτι, πρὸ μηνὸς (ἐν ἀπριλίῳ 1900) κάτωθεν τῆς ἐρειπυμένης παρ' ἡμέραν οἰκοδομῆς αὐτοῦ, εὐρέθη σαρκοφάγος, ἥς ἐπὶ κεφαλῆς ἀναγινώσκονται δύο λέξεις + **ΘΕΟΥ ΚΕΛΕΥΣΙΣ** + ἐντὸς σταυρῶν· καὶ τὰ μὲν γράμματα οὐ φαίνονται τῶν πρώτων μετὰ τὴν κτίσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως αἰώνων, ἀλλὰ τὸ ἀπέριτον τῆς ἐπιγραφῆς δείκνυσι τὴν λάρνακα παλαιάν, ἐγκλείουσιν ὕπαρξιν, πολυτιμον γενομένην τοῖς κηδεύσασιν καὶ ἐπιγράψασιν. Τίς οἶδεν ἔτι τί προχωρεύσης τῆς ἀνασκαφῆς, ἀνευρεθήσεται.

Ὁ Μέγας Χαρτοφύλαξ Μ. Ι. Γεδεών.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ ΣΤΜΠΡΑΞΙΣ
ΕΝ ΤΩ ΕΡΓΩ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

Ὡς ὁ ἰδιωτικὸς ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν οἶκος ἀπαιτεῖ πρὸς πρόοδον καὶ εὐημερίαν αὐτοῦ τὴν εἰλικρινῆ καὶ ὁμόθυμον σύμπραξιν παντὸς μέλους τῆς οἰκογενείας, οὕτω καὶ ὁ μείζων οἶκος μετὰ τῶν πολυπληθῶν αὐτοῦ μελῶν, ὁ οἶκος ἐκεῖνος ὃν ἀποκαλοῦμεν **κοινωνίαν**, ἀπαιτεῖ πρὸς πρόοδον καὶ προαγωγὴν αὐτοῦ τὴν κοινὴν καὶ εἰλικρινῆ πάντων ἡμῶν συναγωγὴν καὶ συναντίληψιν. Ὅπως οἰκία, ἐν ἣ δὲν ὑφίσταται καὶ δὲν ἐπικρατεῖ πλήρης συνεννόησις μεταξὺ

τῶν μελῶν οὐ μόνον δὲν δύναται νὰ ἐδραιωθῇ καὶ ἀκμάσῃ, ἀλλ' ἄρδην ἀντρεπέται καὶ κατάρρει, οὕτω καὶ κοινωνία μὴ κεκτημένη τὴν φιλοπatriδα σύμπραξιν παντὸς μέλους αὐτῆς ἐν τῷ ἔργῳ τῆς προόδου ἀποσυντίθεται καὶ φθείρεται.

Ἐν ἑκάστῳ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας εἶνε ὑποχρεωὶν συναρῆσθαι ἐν τῇ ἡμερησίᾳ κυβερνήσει τοῦ οἴκου λαμβάνον τὰς πρὸς τοῦτο ὁδηγίας ἐκ τῆς διευούσης τὰ τοῦ οἴκου ἀρχῆς, ἐκ τῆς μητρὸς, ἢ τοῦ πατρὸς· ἢ ὑφ' ἐνὸς ἐκαστοῦ δὲ πιστῇ καὶ ἀνελλιπῆς ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος ἀποτελεῖ τὴν ἀγαθὴν διακυβέρνησιν τοῦ οἴκου, ὅστις διὰ τῆς τοιαύτης κοινωνίας συμπράξεως προκόπτει καὶ αὖξιν ἐν τῇ ἀποστολῇ αὐτοῦ.

Εἰς ἑκάστος ἡμῶν ἀποτελῶν μέλος τῆς ἰδίας αὐτοῦ οἰκογενείας ἀποτελεῖ ἅμα καὶ τοιοῦτον τῆς κοινωνίας καὶ τῆς πόλεως ἐν ᾗ ζῇ. Ἀλλ' ὡς ὁ ἰδιωτικὸς οὕτω καὶ ὁ κοινός, οὗτος οἶκος ἡμῶν, ἡ κοινωνία, ἀπαιτεῖ χάριν τῆς ἀπροσκόπτου αὐτοῦ λειτουργίας καὶ διακυβερνήσεως, τὴν ἡθικὴν συνδρομὴν καὶ τὴν εἰλικρινῆ κοινοπραγίαν πάντων ἡμῶν. Καλούμεθα ὑπὸ τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας ὅπως συμπράξωμεν καὶ συμβάλωμεν εἰς τὸ ἔργον τῆς διευθετήσεως καὶ προαγωγῆς τῶν καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν πραγμάτων περιβαλλόμενοι τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐφόρου καὶ ἐπιτρόπου; Ὁρεῖλομεν νὰ προασκευάζωμεν ἐκυτοὺς οὕτως, ὥστε πληρῆς ἔχοντες συνείδησιν τῶν καθηκόντων ἡμῶν, νὰ ἀνυπομονήσωμεν ὅτι ὑπέχομεν εὐθύνας σοβαρὰς ἀπέναντι τοῦ ὅλου κοινωνικοῦ σώματος καὶ ἀπέναντι τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν μέλλοντος. Δὲν καλούμεθα ἵνα δοξασθῶμεν καὶ τιμηθῶμεν, ἀλλὰ νὰ δοξάσωμεν καὶ τιμήσωμεν τὸ ἀντιθὲν ἡμῖν ἔργον καταδεικνύοντες τὰς καταβληθείσας ὑφ' ἡμῶν προσπάθειάς καὶ τὴν συντελεσθεῖσαν πραγματικὴν πρόοδον καὶ προκοπὴν. Καλούμεθα ἵνα διὰ τῆς ὀρθοφροσύνης, δραστηριότητος καὶ φιλοπatriας ἡμῶν συντελέσωμεν εἰς τὴν ἐπαύξησιν τῆς ὑπὸ προκατόχων παραδιδόμενης ἡμῖν ἡθικῆς ἢ ὑλικῆς περιουσίας, οὐχὶ δὲ ἵνα κατατρίβωμεν τὸν χρόνον ἡμῖν διυλίζοντες τὰ πεπραγμένα αὐτοῖς, ἐλέγχοντες τὰ ὑπ' αὐτῶν ἀναστηλωθέντα, καταμεμφόμενοι τὴν ἐργασίαν αὐτῶν καὶ ἀποδοκιμάζοντες ταύτην. Δὲν καλούμεθα ἐλεγκταὶ τῶν ἐργασίων τῶν προκατόχων, ἀλλ' ἐργάται προθυμότεροι καὶ ἀκμαιότεροι διὰ τὴν ἐξυκολούθησιν καὶ προαγωγὴν τοῦ ἀρξομένου ἔργου. Δυστυχῶς δὲ ἡ ἱστορία τῶν κοινοτικῶν ἡμῶν πραγμάτων μαρτυρεῖ ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης μεμπτικῆς ἡμῶν πολιτείας οὐ μόνον παραίτιοι τῆς ὀπισθοδρομήσεως καὶ παρακμῆς αὐτῶν πολλάκις κατέστημεν, ἀλλὰ καὶ προῦκλέσαμεν κομμησιακὰς διαμάχας καὶ ἔριδας καὶ λογομαχικὰς συζητήσεις σπουδαίως ζημιώσας τὴν ἐπὶ τὰ κρείττω προαγωγὴν αὐτῶν· αἱ ἔριδες δὲ αὗται, διαδοχικῶς οὕτως εἰπεῖν μεταδιδόμεναι καὶ παρατεινόμε-

ναι, ἐμάχονταν τὴν καθόλου ἀκμὴν καὶ ἀνὰπτυσιν αὐτῶν καὶ ἐλύμηναν τὸ γόνιμον ἐκπαιδευτικὸν καὶ θρησκευτικὸν ἔδαφος ἡμῶν, ἅρ' οὐ καὶ μόνου ἀπορρέει ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν προκοπὴ καὶ αἱ χρησταὶ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδες. Ἡ τοιαύτη πολιτεία ἡμῶν ὡς ἀντιβαίνουσα εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν συμφερόντων καὶ ὡς ἐπιζημιώματα ἐπιδρώσα ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἡμῶν δέον τοῦ λοιποῦ νὰ παύσῃ! Ὁρεῖλομεν τοῦ λοιποῦ οἱ διέποντες τὰ καθ' ἡμᾶς πράγματα νὰ ἀκολουθῶσι τὴν σοφὴν πραγματικὴν καὶ σωτηριώδη νοουθεσίαν ἐνὸς τῶν νεωτέρων σοφῶν εἰπόντος «ὅτι ὀρεῖλομεν νὰ ἐπιπλήττωμεν καὶ φέγωμεν τοὺς ἄλλους μόνον κατ' ἰδίαν, νὰ ἐπαινώμεν δὲ πάντοτε καὶ ἐξαιρώμεν αὐτοὺς δημοσίᾳ». Ἐπιβάλλεται πᾶσι, καλουμένοις εἰς ἀρχάς, ἵνα πρέχωμεν διὰ τῆς συνέσεως καὶ τῆς σώφρονος γλώσσης τὴν φιλοπatriδα ἡμῶν σύμπραξιν ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν προκοπῆς καὶ ἐπιδόσεως καὶ οὐχὶ δι' ἀγόνων καὶ ἀκάρπων μέμφσεων νὰ ἐνσπείρωμεν ἐν αὐτῷ σπόρους ἀντεγκλήσεων καὶ ἀντιλοιδοριῶν. Ὁρεῖλομεν, ἐάν θέλωμεν ἵνα φανώμεν φέρτεροι τῶν ἄλλων, ἵνα διακριθῶμεν ἐν τῇ ἀναπτύξει τοῦ ἔργου, ὅπερ ἐνεπιστεύσατο ἡμῖν ἡ κοινότης καὶ ἡ πατρίς καὶ οὐχὶ ἐν τοῖς οὕτως ἢ ἄλλως διαπραχθεῖσι σφάλμασι τῶν ἄλλων. Ἐὰν γινόμενα σφάλματα ἐνέχουσιν ἐν ἐκυτοῖς τὴν κατάρρεσιν καὶ δὲν ὀφείλει ὁ φιλοπatriδῶν αἰσθημάτων ἐμφορούμενος νὰ ἐπιφύξῃ οὕτω ταῦτα πρὸς παραγωγὴν μειζόνων. Καλύπτωμεν πάντοτε τὰ διεπεπραγμένα τῶν ἄλλων συμπολιτῶν ἡμῶν παραπτώματα διὰ τῶν λυσιτελεστέρων, κοινωνοφελειστέρων καὶ χρηστοτέρων ἐνεργειῶν ἡμῶν καὶ πράξεων. Φινώμεθα ἐκείνων κάρρονες ἐν τῇ ἐνδελεχείᾳ ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς καὶ ἐπὶ τὰ κρείττω διαρρυθμίσεως τοῦ ἔργου μερίμνη καὶ συμπράξει ἡμῶν, διότι οὕτω καὶ τὰς γενομένας τυχόν ζημίας θὰ ἀναπληρώσωμεν καὶ εἰς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ κυρίου σκοποῦ ἡμῶν εὐστοχώτερον θὰ συνεργήσωμεν. Μεμφόμενοι καὶ λοιδοροῦντες, ἔστω καὶ δικαίως, οὐτε ἐκυτοὺς ἐξαιρώμεν, οὐτε τὰ κοινὰ πράχομεν, οὐτε βελτίονα κατὰστασιν προπαρασκευάζομεν, ἀλλ' ὅλως τἀνάπαλιν κατερημοῦμεν τὴν πατρίδα, ζοφοῦμεν τὸ μέλλον ἡμῶν καὶ δημιουργοῦμεν βέραθρον φοβερόν. Ἐχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι πολλάκις οἱ μὴ δίκαιοι ἔπαινοι πρὸς ἄλλους εὐηργέτησαν καὶ ὠφέλησαν πολὺ περισσότερον τῶν δικαίων ψόγων καὶ μομφῶν.

Παρ' ἀπάστας σχεδὸν ταῖς καθ' ἡμᾶς κοινότησι τῶν ἐπαρχιῶν, πλήν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, δεσπόζει δυστυχῶς τὸ ἐπιμεμπτικὸν τοῦτο ρεῦμα καὶ ἀπὸ πολλοῦ μαστίζει αὐτὰς προξενοῦν οὐ μικρὰ τραύματα εἰς τὸ ἐθνικὸν ἡμῶν σῶμα. Διὸ ὀρεῖλομεν ὅπως χάριν τῆς τιμαλφούς καλλιέργειας τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων, χάριν τοῦ ἱεροῦ ζωπύρου, ὅπερ μετεδόθη ἡμῖν ἐκ τῆς ἱερᾶς ἐστίας, καὶ πρὸς ἀποσόδησιν παντὸς κινδύνου ἀπειλοῦντος τὰ ὕψιστα συμφέροντα ἡμῶν, ἵνα

ἀποσκορκίσωμεν πλέον τοῦτο ἄφ' ἡμῶν καὶ σωφρό-
νως, συνετῶς καὶ βεβουλευμένως ἐνεργούντες καὶ πράτ-
τοντες ἐξ ακολούθῃσιν ἔργον τῆς προόδου ἡμῶν διὰ
τῆς φιλοπράτης συμπεριχέως πάντων καὶ οὐχὶ διὰ
τῆς τοῦ φιλεπιτιμητοῦ καὶ φιλοφύγου.

Ἰάκ. Βαδιάδης.

ΙΕΡΑΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
ΤΗΣ Ἱ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΑΙΑΣ
Διὰ ταῦτα

Διῶξον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης Ἀναστασίας Δ. Κουτσο-
φῆ καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί δέχεται τὴν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 7
Μαρτίου 1900 καὶ Ἀριθμ. Πρωτοκόλλου 47 ἀγωγὴν τοῦ ἐνά-
γοντος Χαραλάμπους Ἡλ. Ἀσλάνογλου ὡς νόμιμον — Κηρύτ-
τει διαλυτέον τὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐναγομένης ὑφιστάμενον
γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος αὐτῆς — Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τρις
κατὰ συνέχειαν τοῦ παρόντος διατακτικοῦ διὰ τῆς ἐν Κων)πό-
λεως «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» — Ὅριζει προθεσμίαν ἐξή-
κοντα καὶ μίαν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τούτου
πρὸς χρῆσιν τῶν νομίμων ἐνδίκων μέσων — καὶ ἐπιβάλλει τῇ
ἐναγομένῃ τὰ δικαστικά ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσε-
ως καὶ τῶν διαζευκτικῶν ἐγγράφων ἀνερχόμενα εἰς γρόσια 250
προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος. —

Ἐν Κίῳ, τῇ 18 Ἀπριλίου 1900.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Νικαίας Σωφρόνιος

Ὁ γραμματεὺς

Κ. Ζῆκος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ἡ Μερόπη Γεωργίου Κοκκινάκη, θυγάτηρ Γρη-
γορίου Μηλιάδου, ὑπὸ καὶ ἑλπίδος, τέως μὲν κάτοικος Ὁδησ-
σοῦ, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον
Δευτέραν καὶ ὡραν 8 εὐρωπαϊστὶ πρὸ μεσημβρίας μετὰ τὴν πα-
ρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίαν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν
ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ,
εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου,
πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς
ὑπὸ τοῦ ἑαυτῆς ἀνδρός Γεωργίου Παντελῆ Κοκκινάκη, Χίου
τὴν πατρίδα, ὑπηκόου Ἑλλήνος, ἐμποροῦ τοῦ ἐπάγγελμα καὶ ἐν
Ὁδησσῷ διαμένοντος, ἐναγομένη ἐπὶ ἐγκαταλείψει τοῦ συζυ-
γικοῦ οἴκου καὶ διαμονῇ ἐν ἄλλοτρίῳ, καὶ ἐπὶ ἀναστροφῇ μετὰ
ξένου ἀνδρός. Προσπεπληροῦται δ' αὐτῇ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ
κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὀριζομένην δικάσιμον, ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ
περὶ διαζυγίου θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτῆς. Ἡ παρούσα κλήσις
τρις δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινου-
πόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ
«Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 26 Ἀπριλίου 1900

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Κορυνθαῖς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Ἀνθίμος Π. Ὁρφανίδης

Ὁ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν.

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Ἀνθίμος Π. Ὁρφανίδης.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διὰ ταῦτα

Διῶξον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,
α) Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. Πρωτοκόλλου 3944 καὶ ἡμε-
ρομηνίαν 9 Ἰουλίου 1898 περὶ διαζυγίου ἀγωγὴν τῆς ἐναγοῦ-
σης Ἀγριπίνης Δημητρίου Τζαδαλῆ ὡς νόμιμο καὶ ἀποδε-
δειγμένον.

β) Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων γάμον διαλυτέον ἐξ
ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Σταύρου Γεωργίου Ροζάντη.

γ) Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἡμερησίαις ἀριθμοῖς τῶν
ἐνταῦθα ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας»
καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς
παρούσης ἀποφάσεως.

δ) Παρέχει αὐτῷ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένης προθε-
σμίας πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης
μέσων, καὶ

ε) Ἐπιτίθῃσιν αὐτῷ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως τὰ δικα-
στικά ἐξόδα καὶ τέλη τῆς τε παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχε-
τικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, εἴτε δὲ καὶ τῶν διαζευκτικῶν
ἐγγράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια ἑπτακόσια ὀγδοήκοντα
τρία (ἀριθμ. 783) προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος,
Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 31 Ἰανουαρίου 1900.

Ὁ Προεδρεύων

3

† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ὁ γραμματεὺς

Διάκ. Ἀνθίμος Π. Ὁρφανίδης

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
Πνευματικὸν Δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Διῶξον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί,
Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτοκόλλου 319 καὶ ἡμερομηνίαν
11 Ἰανουαρίου 1900 περὶ διατροφῆς ἀγωγὴν τῆς ἐναγομένης
Εὐφροσύνης Δ. Τσουκαλᾶ, θυγατρὸς Ἀντωνίου Σπάρταλη, ὡς
νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Καταδικάζει τὸν ἐναγομένον Δημήτριον Τσουκαλᾶν, ἱατρόν,
ἀγνώστου νῦν διαμονῆς, ἵνα κατὰ μῆνα παρέχῃ τῇ ἐκτουτοῦ γυ-
ναικὶ λίραν τουρκίας ἐξ (ἀρ. 6) λόγῳ διατροφῆς, ἀρχομένης ἀπὸ
τῆς ἡμέρας τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ἥτοι ἀπὸ τῆς 11 Ἰανου-
αρίου 1900 καὶ παρατεινομένης ἐπ' ἀόριστον.

Κηρύττει τὴν ἀπόφασιν ταύτην καὶ προσωρινῶς ἐκτελεστέαν,
Διατάσσει τὴν διὰ τῶν ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀ-
ληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου» δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς
παρούσης ἀποφάσεως ἐν τρισὶ κατὰ συνέχειαν ἀριθμοῖς.

Παρέχει τῷ ἐναγομένῳ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένης
πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων μέσων προθεσμίας ἥτοι τριάκοντα καὶ
μίας ἡμερῶν διὰ τὴν ἀνακοπὴν καὶ ἐτέρων ἐξήκοντα καὶ μίας
ἡμερῶν διὰ τὴν ἐφεσιν καὶ

Ἐπιτίθῃσιν ἐξ ἡμετέρας ἀμφοτέροις τοῖς διαδίκους τὰ δι-
καστικά ἐξόδα καὶ τέλη τῆς τε παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν
σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς
γρόσια διακόσια ἐξήκοντα καὶ τρία (ἀρ. 263), προκαταβαλλόμε-
να δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ὁ πρόεδρος

3

† Ὁ Κορυνθαῖς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκ. Ἀνθίμος Π. Ὁρφανίδης.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
Імені І. І. Мечникова

НБ ОНУ

878864

07/04/23

1948

П. III. 426259